

Sygn. akt II K 327/16

2Ds. 54.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant Małgorzata Łasecka

w obecności Prokuratora Asesora Julii Kubasik

po rozpoznaniu dniach 14.09.2016r., 15.12.2016r., 26.01.2017r., 02.03.2017r., 18.05.2017r. , sprawy karnej

1. G. R. (1) ur. (...) w L.

s. M. i B. zd. K.,

2. E. G. (1) ur. (...) w L.

s. J. i J. zd. R.,

oskarżonych o to, że :

w dniu 21 czerwca 2015 roku w miejscowości S., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wyłamaniu zabezpieczeń okna dostał się do wnętrza budynku mieszkalnego S. nr 26 skąd dokonał kradzieży żyrandoli, kaloryferów, telewizora, szafek drewnianych oraz drobnego sprzętu AGD o łącznej wartości 500 złotych na szkodę A. M. (1)

- przy czym G. R. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 07 marca 2012 r. sygn. akt II K 589/11 za czyn z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 23 marca 2012 r. do 23 września 2012r.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

-przy czym E. G. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Lubaniu z dnia 23 maja 2005 r. sygn. akt II K 60/05 za czyny z art. 279 § 1 kk i inne na karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 06 grudnia 2005r. sygn. akt II K 455/05 za czyny z art. 280 § 1 kk, art. 279 § 1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 11 września 2007 r. sygn. akt II K 1646/06 i wymierzono karę łączną 5 lat 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 19 stycznia 2005r. do 14 października 2009r. oraz od 14 lutego 2012r. do 19 października 2012r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 28 maja 2012r. sygn. akt II K 212/12 za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 19 października 2012 r. do 19 kwietnia 2014r.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

I. uznaje oskarżonych G. R. (1) i E. G. (1) winnymi popełnienia zarzucanego im czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do G. R. (1) , zaś z art. 279 § 1 kk w zw. z

art. 64 § 2 kk w stosunku do E. G. (2) z tym, że ustala, iż przedmiotowego czynu dopuścili się w dniu 12.06.2015r. w godzinach rannych, w ten sposób, iż po dostaniu się do niezabezpieczonych pomieszczeń gospodarczych, wywarzyli drzwi wejściowe prowadzące do budynku po czym weszli do jego wnętrza skąd zabrali opisane w części wstępnej przedmioty i za to na podstawie art. 279 § 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk w stosunku do G. R. (1) i na podstawie art. 279 § 1 dkk w zw. z art. 64 § 2 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk w stosunku do E. G. (1) wymierza im kary po 1 (jednym) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalania oskarżonych od ponoszenia kosztów w niniejszej sprawie i nie wymierza im opłaty.

UZASADNIENIE

A. M. (1) jest właścicielką starego domu, do którego przylegają pomieszczenia gospodarcze, położonego w S. nr (...). Na stałe zamieszkuje ona jednak w L. gdzie studiuje. W dniu 12.06.2015 roku, około godziny 3.00, G. R. (1) wspólnie z E. G. (1) udali się do miejscowości S.. Tam postanowił dostać się do opuszczonego domu należącego do A. M. (1). Mężczyźni dostali się do niezabezpieczonych pomieszczeń gospodarczych skąd weszli na strych, a następnie wyważyli znajdujące się tam drzwi prowadzące do budynku mieszkalnego, które były zamknięte tylko na zasuwę. Po dokonaniu penetracji mieszkania zaczęli oni pakować do worków żyrandole, mały telewizor oraz drobny sprzęt AGD. Do zabrania przygotowali również drewniane szafki i kaloryfery. Przedmioty te zaczęli wystawiać na zewnątrz budynku przez okno które otworzyli od strony mieszkania. R. widząc, iż nie będą w stanie sami zabrać wszystkich rzeczy, postanowił zadzwonić po kolegę, który miał przewieźć skradzione rzeczy do L.. W tym celu skontaktował się z Z. L. (1), który około godziny 6 rano udał się swoim samochodem marki M. do S.. Po przyjeździe R. wspólnie z G. zaczęli pakować skradzione rzeczy do samochodu L.. W tym czasie sąsiad A. M. (1) widząc nieznaną grupę mężczyzn, kręcących się koło jej domu postanowił sprawdzić co się dzieje. R. i G. widząc nadchodzącego mężczyznę, wołającego w ich stronę postanowili uciec. R. wsiadł do samochodu i odjechał wraz z L., natomiast G. zaczął oddalać się pieszo.

Dowód: zeznania świadka A. M. k. 130-131;

zeznania świadka Z. L. k. 143, 14-15;

zeznania świadka P. B. k. 149-150;

zeznania świadka P. S. k. 149;

zeznania świadka J. S. k. 164;

wyjaśnienia oskarżonego G. R. k. 94, 95, 11-12,

64-65;

wyjaśnienia oskarżonego E. G. k. 94-95, 59-60.

W dniu 12.06.2015 roku, godzinach rannych A. M. (1) została powiadomiona przez sąsiada o możliwości włamania do jej domu. Następnego dnia udała się do S., gdzie stwierdziła, iż doszło do włamania do jej domu, po czym zawiadomiła o powyższym Komendę Powiatową Policji w L.. Tam jednak nie odebrano od niej zawiadomienia o przestępstwie nakazując jej udanie się do jednostki właściwej tj. Komisariatu Policji w L.. A. M. (1) z uwagi na brak czasu oraz nie wielką wartość skradzionych rzeczy, nie udała się do L.. Dopiero otrzymawszy ponaglenie z Policji w dniu 13.01.2016 roku zgłosiła w Komisariacie Policji w L. zaistniałe zdarzenie. W wyniku włamania do jej domu poniosła ona szkodę w wysokości 500 złotych. Skradzionych rzeczy nie odzyskała. G. R. (1) oraz E. G. (1) byli uprzednio karani, a przedmiotowego czynu dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa, przy czym E. G. (1) dopuścił się przedmiotowego czynu w warunkach recydywy szczególnej wielokrotnej.

Dowód: zeznania świadka A. M. k. 130-131;

zeznania świadka P. B. k. 149-150;

zeznania świadka P. S. k. 149;

zeznania świadka J. S. k. 164;

dane z K. dotyczące G. R. k. 17-19;

dane z K. dotyczące E. G. k. 36-38;

odpisy wyroków k. 20-30, 39-51.

Oskarżony G. R. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, choć dopiero przed Sądem wskazał, iż do domu dostali się w inny sposób niż zostało to pisane zarówno w jego wyjaśnieniach, jaki w akcie oskarżenia. W tym zakresie wskazał, iż do domu nie weszli przez okno, a przez pomieszczenie gospodarcze. Choć wersja ta jest lakoniczna, to znajduje odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym. Istotne jest również to, iż od samego początku, wskazywał on, iż przedmiotowego czynu dopuścił się wspólnie z E. G. (1), nie ograniczając jego roli w żaden sposób. Konsekwentnie twierdził, iż wspólnie z G. udali się tam, włamali, a następnie zabrali rzeczy należące do A. M. (1).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie zasługują na uwzględnienie. Brak jest jakichkolwiek powodów do kwestionowania ich, tym bardziej, iż w toku postępowania w żaden sposób nie ujawniono faktów mogących świadczyć, iż oskarżony próbuje pomówić E. G. (1), co do jego udziału w przestępstwie.

Oskarżony E. G. (1) podobnie jak G. R. (1) przyznał się w postępowaniu przygotowawczym do przedstawionego mu zarzutu, jednakże w postępowaniu sądowym zaczął zmieniać wersje zdarzenia próbując ograniczyć swój udział w zdarzeniu do obecności podczas kolejnej wizyty R. w domu M. (po uprzednim przez niego tam włamaniu) i ewentualnej zmiany kwalifikacji prawnej na czyn z art. 278 § 1 kk. W ocenie Sądu, nowa wersja zdarzenia jest nieudolną próbą uniknięcia grożących mu konsekwencji. Wyjaśnienia oskarżonego, są głoślowne i w tym zakresie nie korespondują z zebranych materiałem dowodowym w postaci wspomnianych już wyżej wyjaśnień współoskarżonego, czy zeznań świadków J. S. (2), P. B. (2) i P. S. (2).

Podkreślić należy, iż również on wskazał, iż do przedmiotowego domu dostali się od strony pomieszczeń gospodarczych a nie przez okno, jak zostało to opisane zarówno w jego pierwszych wyjaśnieniach jak i w akcie oskarżenia. Również w tym przypadku Sąd uwzględnił zmianę tej części jego wyjaśnień, albowiem koresponduje ona z ustaleniami poczynionymi w toku postępowania sądowego.

W tym miejscu wskazać należy, iż z zeznań J. S. (2) wynika, że R. w trakcie rozmowy z nim po zatrzymaniu wskazał, iż domu A. M. (1), dostał się wspólnie z G. od strony pomieszczeń gospodarczych, po wyważeniu drzwi znajdujących się na strychu, a prowadzących do budynku mieszkalnego. Co istotne świadek P. B. (2) zeznał, iż po przybyciu na miejsce zdarzenia obszedł dom i stwierdził, iż okna i drzwi do budynku były pozamykane. Tylko jedno okno było uchylone (ruszało się), a znajdująca się tam roleta była częściowo uszkodzona, jednak nie było możliwości dostania się tamtędy do wnętrza budynku. W końcu sama A. M. (1) wskazała, że sprawcy mogli dostać się przez drzwi na strychu, od strony pomieszczeń gospodarczych, choć z uwagi na upływ czasu nie pamiętała, czy skobel był uszkodzony.

Z niezrozumiałych przyczyn sprawcom postawiono zarzut włamania się do budynku poprzez wyłamanie zabezpieczeń okna. Mając na uwadze w/w okoliczności zasadnym było zmodyfikowanie treści zarzutu poprzez przyjęcie, iż oskarżeni po dostaniu się do niezabezpieczonych pomieszczeń gospodarczych, wywarzyli drzwi wejściowe prowadzące do budynku po czym weszli do jego wnętrza skąd zabrali opisane w a/o przedmioty.

W ocenie Sądu zeznania wspomnianych już policjantów J. S. (2), P. S. (2) i P. B. (2) nie budzą żadnych zastrzeżeń i zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Brak w nich elementów mogących świadczyć o konfabulacji czy próbie manipulowania faktami. Nie mają oni też żadnego interesu w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na czyjąkolwiek

korzyść. Ich zeznania stanowią relacje zaobserwowanych zdarzeń i poczynionych w trakcie czynności służbowych ustaleń.

Podobnie należy odnieść się do zeznań świadka A. M. (1), która poinformowała organy ścigania o popełnionym na jej szkodę przestępstwie. Jej relacja ogranicza się do stwierdzenia włamania i ustalenia szkody i w tym zakresie nie budzi żadnych wątpliwości.

Na koniec należy odnieść się do zeznań Z. L. (1), którego Sąd nie miał możliwości bezpośrednio przesłuchać. Z zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika jednak, iż przedmiotowego dnia świadek udał się do S. po G. R. (1) i E. G. (1), gdzie ci mieli dokonać włamania do domu A. M. (1). Zeznania te tym samym potwierdzają udział oskarżonych w zarzucanym im czynie i korelują z wcześniejszymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd. To dało podstawę do nadania im waloru wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina oskarżonych nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżeni G. R. (1) i E. G. (1) swoim zachowaniem wyczerpali ustawowe znamiona zarzucanego im czynu, odpowiednio z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

Przepis art. 279 § 1 kk stanowi kwalifikowaną postać kradzieży. Polega ona, bowiem na zaborze rzeczy ruchomej po uprzednim usunięciu zabezpieczenia pomieszczenia, w którym kradziona rzecz się znajduje. Niewątpliwie, oskarżeni zabrali nienależące do nich rzeczy w postaci żyrandoli, kaloryferów, telewizora, drewnianych szafek i drobnego sprzętu AGD po uprzednim wywarzeniu drzwi zabezpieczających pomieszczenia dla nich niedostępne.

Przedmiotowego czynu oskarżeni dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa określonym w art. 64 § 1 kk względem G. R. (1) i w art. 64 § 2 kk względem E. G. (1).

G. R. (1) był uprzednio karany Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 7.03.2012 roku w sprawie II K 589/11 za czyn z art. 278 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.03.2012 roku do 23.09.2012 roku, zaś przedmiotowego czynu dopuścił się w okresie 5 lat, po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności w tejże sprawie.

E. G. (1) był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 23.05.2005 roku w sprawie II K 60/05 za przestępstwo z art. 279 § 1 kk i inne na karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 06.12.2005 roku w sprawie II K 445/05 za czyn z art. 280 § 1 kk, z art. 279 § 1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 11.09.2007 roku w sprawie II K 1646/06 na podstawie, którego wymierzono mu karę łączną 5 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 19.01.2005 roku do 14.10.2009 roku oraz od 14.02.2012 roku do 19.10.2012 roku, oraz wyrokiem Sadu Rejonowego w Lubaniu z dnia 28.05.2012 roku w sprawie II K 212/12 za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 19.10.2012 roku do 19.04.2014 roku, a przedmiotowego przestępstwa kradzieży z włamaniem dopuścił się po odbyciu, co najmniej kary 1 roku pozbawienia wolności w okresie 5 lat od jej wykonania.

Wymierzając G. R. (1) na podstawie art. 279 § 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk oraz E. G. (1) na podstawie art. 279 § 1 dkk w zw. z art. 64 § 2 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności dla każdego z nich Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonych, ich uprzednia karalność, popełnienie czynów w warunkach powrotu do przestępstwa, wielkość szkody, znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanego im czynu przejawiający się brakiem poszanowania cudzej własności i prawa do wyłącznego nim rozporządzania, uczynienie sobie z przestępstwa źródła dochodu oraz okazanie skruchy.

Wymierzenie oskarżonym kary o charakterze wolnościowym byłoby tylko i wyłącznie pobłażaniem ich zachowaniu, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do eskalacji ich przestępczego zachowania. Mimo wielokrotnej karalności i stosowania wobec sprawców kar bezwzględnych pozbawienia wolności, oskarżeni swoją postawą wykazują rażącą ignorancję dla obowiązującego porządku prawnego. Ich zachowanie świadczy o wysokiej demoralizacji i konieczności

odizolowania ich od społeczeństwa. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do uznania, iż w przyszłości będą oni przestrzegać zasad współżycia społecznego i porządku prawnego.

Uwzględniając sytuację materialną i rodzinną oskarżonych Sąd stosownie do przepisów art. 624 § 1kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił ich od ponoszenia kosztów niniejszego postępowania i nie wymierzył im opłaty, uznając, iż poniesienie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe.